

Guy Didelez

Gebroken glimlach

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1

‘Kaat!’

Mama’s kreet dringt niet eens tot Kaat door, zo geconcentreerd kijkt ze naar het scherm van haar laptop.

‘Káát!!’

Dat ziet er super uit. Iedereen zal stikjaloers op haar zijn!

‘Káá-áát!’

Mama gilt nu zo hard dat haar stem er helemaal van overslaat. Kaat kijkt verstoord op. Nieuwsgierig trekt ze de deur van haar slaapkamer open.

‘Wat is er?’

‘Lien is hier. Kom jij naar beneden of stuur ik haar naar boven?’

Domme vraag. Natuurlijk moet Lien naar boven komen. Ze kan dit wonder niet vlug genoeg aanschouwen.

‘Hier komen!’ beveelt Kaat. Ze schrikt van het wat

brutale toontje. Dat is haar gewoonte niet. Maar ja, ze is ook zo gespannen.

Het volgende ogenblik is Lien de trap opgestormd en staat ze in de deuropening. Lien is al jaren de beste vriendin van Kaat. Ze heeft een vrolijk snoetje, kortgeknipt knalrood haar en heel veel sproetjes in haar gezicht. Alsof er meteen na haar geboorte een schilder zijn kwast met rode verf boven haar wiegje heeft uitgeklopt. Kaat ziet er heel anders uit. Veel klassieker. Met haar halflange blonde haar en haar doordringende blik zouden alle jongens wel verliefd op haar kunnen worden. Zouden kunnen...

De twee kennen elkaar al van in de kleuterklas. Kaat legde de poppen toen in de kinderwagen en Lien kieperde ze er weer uit. Ze vormden een perfect duo dat urenlang samen kon spelen.

‘Heb jij die taak over de *futur simple* al af?’ begint Lien. Ze trekt haar gezicht in een dramatische plooi in de hoop dat Kaat prompt haar huiswerk tevoorschijn haalt om het haar te laten overpennen.

Maar Kaat heeft andere dingen aan haar hoofd. Trots wijst ze naar haar laptop.

‘Taraam!’

Lien kijkt verbaasd naar het scherm. Haar ogen worden zo groot als de enorme nullen die de juf van Frans onder haar twee laatste toetsen heeft geschreven. Vol ongeloof loopt ze naar de laptop.

‘Zeg me dat het niet waar is!’

‘Wel waar!’ glundert Kaat.

‘Heb je dat zelf in elkaar gestoken?’

‘Jep!’

‘Fantastisch!’

Lien is zo verbaasd dat ze zomaar op de bureaustoel van Kaat gaat zitten. Vol bewondering kijkt ze naar het knalrode scherm vol kleine witte hartjes.

‘Mijn profielpagina!’ voegt Kaat er wat overbodig aan toe.

‘Geniaal!’ vindt Lien. ‘Al die hartjes!’ Ze schudt niet-begrijpend het hoofd en slaat haar blik wanhopig ten hemel. ‘Waarom heb ik dit niet zelf bedacht! Elke jongen die ooit op deze pagina komt, blijft hier ongetwijfeld kamperen!’

‘Je hebt nog niets gezien!’ weet Kaat. ‘Ik heb ook filmpjes op mijn pagina gezet.’

Ze duwt haar vriendin een beetje opzij en zet haar vingers op het toetsenbord. Het volgende ogenblik kijken ze naar een filmpje met daarop een wieg waaruit babygeluiden opklinken. Lien snapt er niets van.

‘Wat is hiervan de bedoe...’

‘Luister!’ onderbreekt Kaat. Ze houdt haar vinger naast haar oor.

Lien fronst verbaasd haar wenkbrauwen. Dan klinken de geluiden haar min of meer bekend in de oren.

‘Algebra...’ mompelt ze nadenkend. Ze kijkt haar

vriendin in opperste verwarring aan. Een beetje zoals ze ook naar de juf van wiskunde staart wanneer die voor het bord allerlei opdrachten als onverstaaanbare bezweringsformules mompelt.

Op het scherm zoomt de camera in op de zijkant van het wiegje. De lens kruipt langzaam omhoog en gluurt aarzelend over de rand. Het volgende ogenblik wordt alles duidelijk. In het wiegje ligt een baby met een Einsteinkapsel. Alsof het kindje door een bliksemingslag getroffen is, priemen de haren alle kanten uit. Met een hoog stemmetje krijst de baby een formule die meteen ook op het scherm verschijnt: $E = mc^2$.

‘Leuk!’

‘Ssssst!’ beveelt Kaat.

Bijna op hetzelfde ogenblik stuurt de baby de formule een pruttelende wind achterna, waarna hij vrolijk met zijn handjes begint te draaien en met een komisch stemmetje een kreet van verlichting slaakt: ‘Hèhè, dat lucht op!’

‘Héél leuk!’ glimlacht Lien. ‘Nog beter dan die boerende kikker op mijn profielpagina.’

Ze is op slag haar vragen over het huiswerk van Frans vergeten en zet haar vingers nu zelf op het toetsenbord. Ze scrollt naar beneden.

Al snel belandt ze op een wit frame waarop Kaat in sierletters haar gegevens heeft ingetikt.

Naam: Kaat Borrelpraat

Lien kijkt haar vriendin schalks aan. ‘Klinkt goed!’ maakt ze een complimentje. ‘Heel wat beter dan Kaat Reynders. Zoiets nodigt meteen uit voor een chatgesprek!’

Ze scrollt verder naar beneden.

Geboren: Gelukkig maar, anders zat ik hier niet.

Leeftijd: honderdenacht!

‘Waarom zo oud?’

‘Ik kan mijn echte leeftijd niet opgeven, anders word ik geweigerd. Als je te jong bent, word je niet geregistreerd.’

‘Dat weet ik ook wel. Maar je kunt jezelf toch een jaar of zestien maken? Veel interessanter. Dan willen alle knappe kerels met je corresponderen.’

Kaat haalt haar schouders op. ‘Misschien wil ik dat zelf niet...’ mompelt ze stilletjes voor zich uit.

Lien hoort het niet eens. Zij leest ondertussen de volgende gegevens al hardop voor:

‘Geboorteplaats: Chakkamakka.

Moedertaal: Chakkamakkaans (maar ik spreek ook vloeiend Nederlands).

Beroep...

Tags...

Liefdesstatus...

Hobby's...

Je hebt niks meer ingevuld?’

‘Ik was ermee bezig toen jij belde. Ik wil ook niet te

vlug beslissen. Het moet origineel zijn.'

'Dan ken ik er nog wel een leuke!' Onder *liefdesstatus* tikt Lien in sierlijke letters in: *Wie een prins wil trouwen, moet eerst veel kikkers kussen...*

'Grappig', vindt Kaat.

'Heeft altijd effect', weet Lien, die bij *Hobby's* nu meteen *kikkers kussen* invult.

Beide vriendinnen giechelen het uit, maar onmiddellijk daarop verwijdert Kaat de tekst.

'Papa wil mijn profielpagina graag controleren', verduidelijkt ze.

'Pff!' Lien haalt geringschattend de schouders op. 'Mijn ouders bemoeien zich daar niet mee. Achter mijn computer ben ik zo vrij als een vogeltje.'

'Papa bedoelt het goed', verdedigt Kaat haar vader. 'Hij zegt dat iedereen een vals profiel kan aanmaken. Alle gepensioneerde aanbidders kunnen zich voordoen alsof ze nog in het middelbaar zitten. Gewoon een foto van een knappe gast op hun profielpagina en jawel hoor, ze kunnen achter de jonge grieten aan!'

'Dan moet je wel pech hebben!' relativeert Lien. 'Er zitten vooral jongeren op chatboxen. Ik heb al heel veel toffe contacten kunnen leggen. Orry en Robin en Stienus en Yomi...'

Ze zet een vinger op het pijltje op het toetsenbord van Kaat en scrolt verder naar beneden.

'Je hebt nog geen foto', merkt ze op.

‘Ik wil geen foto!’

‘Iedereen voegt een foto toe. Dat is een van de eerste dingen die elke bezoeker wil zien.’

‘Precies daarom!’

Er valt een pijnlijke stilte. Lien bekijkt haar vriendin aandachtig. Op de bovenlip van Kaat ziet ze vaag een bleek streepje. Het loopt schuin omhoog in de richting van haar neus, maar nog voor het die bereikt, lost het op in het niets.

Hoewel het echt haar gewoonte niet is, weet Lien even niet wat zeggen. Ze slikt eens. ‘Je ziet er bijna niets meer van’, probeert ze dan. ‘Ik weet dat het er is, daarom kan ik het nog zien. Maar een buitenstaander...’

‘Ik wil geen foto!’ onderbreekt Kaat haar vriendin op een ijskoud toontje. Ze draait zich om en kijkt naar de poster die nu al een jaar of twee aan haar muur hangt. Een kat met op haar neus een gekke zonnebril. Ze lijkt wat op Minouche, haar eigen kat. Ooit probeerde Kaat haar ook een zonnebril op te zetten, maar Minouche schudde zo hard met haar kop dat er geen beginnen aan was.

Lien kijkt Kaat bezorgd aan. Het liefst van al zou ze nu willen opstaan. Ze zou schoorvoetend naar Kaat toe willen gaan, haar arm om haar heen slaan en haar heel dicht tegen zich aan trekken. Maar in plaats daarvan blijft ze op haar stoel zitten. Ze denkt onvermijdelijk

terug aan de foto die ze ooit gezien heeft en waarop Kaat als baby was afgebeeld. Gewoonlijk wordt Lien een beetje week als ze babyfoto's te zien krijgt. Maar die foto vertederde haar niet. Integendeel. In een eerste opwelling had Lien zin om die foto van zich weg te schuiven. Ze deed het natuurlijk niet, vooral niet omdat Kaat tegenover haar zat en nieuwsgierig op haar reactie wachtte. Maar toch, de confrontatie met een pasgeboren baby met een mond die helemaal kapot was, was best hard.

Lien kon zich niet herinneren dat haar vriendin er ooit zo had bij gelopen. Toen ze Kaat in de kleuterklas leerde kennen, was het gespleten lipje waarmee Kaat geboren was al heel wat minder opvallend geworden. Kaat, die toen al een paar operaties achter de rug had, had gewoon een dikker mondje dan de andere kinderen. Na een paar dagen merkten de kleuters het niet meer op. Kaat lachte alleen een beetje anders. Haar glimlach was gebroken, zo leek het.

Dokters en tandartsen hadden er al snel voor gezorgd dat er van het gespleten lipje niet meer dan een vaag, bleek streepje overbleef en dat alle tanden netjes op een rij stonden. De medische wereld had wonderen verricht en Kaat voelde zich perfect in haar vel, dacht Lien.

Tot vandaag. Lien weet niet wat ze moet zeggen, wat ze moet doen. Ze kan alleen maar herhalen wat ze eerder al gezegd heeft: 'Je kunt het bijna niet meer zien.'

Onmiddellijk daarna overvalt haar dan toch een vorm van inspiratie: 'En je kunt zelf kiezen welke foto je neemt. Als je al iets van dat streepje ziet, heeft het met de lichtinval te maken.'

Maar Kaat valt niet te troosten. Met haar rug naar Lien toe blijft ze staren naar de kat met die idiote bril op haar kop.

'Het gaat niet alleen om mijn lip. Het gaat ook om mijn neus.'

'Wat is daar mis mee?'

'Te dik!'

'Dat zegt mijn moeder ook over haar billen!'

'Mijn neus is echt te dik, Lien. En hij is ook krom.'

Lien zucht. Dit slaat echt nergens op. Misschien moet ze dit gewoon maar weglachen?

Maar nog voor ze daarmee kan beginnen, vliegt de deur van Kaats slaapkamer open en dondert haar altijd even geestdriftige vader binnen.

'Waar is die profielpagina, Kaat? Ik wil die graag eens uitgebreid bewonderen!'